

Η κοινωνία στους δρόμους και στις απεργίες:

Αγρότες, φοιτητές, εργάτες, εργαζόμενοι, δικηγόροι, κοινωνικά κινήματα για το πράσινο, τους ελεύθερους χώρους, τα δικαιώματα, το σεξισμό και την 12χρονη, ενάντια στη συγκάλυψη για τα Τέμπη, για την αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό και την καταγγελία της ελληνικής συμμετοχής στον πόλεμο στην Ερυθρά θάλασσα αγωνίζονται επιτέλους χωρίς εκλογικές προσδοκίες και αυταπάτες. Και αυτό καθιστά τον αγώνα

τους αυθεντικό, ώριμο και αποφασιστικό. Νέες μεγάλες κινητοποιήσεις βρίσκονται σε εξέλιξη για το έγκλημα στην Πύλο και τις αποφυλακίσεις των ναζιστών.

Η κυβέρνηση του «41%», που είναι πολύ λιγότερο από 20% αν υπολογισθεί στο σύνολο του πληθυσμού, δηλαδή και εκείνων που ψήφισαν και εκείνων που απείχαν και εκείνων, των μεταναστών, που στερούνται του δικαιώματος να ψηφίζουν, πράγματι δεν έχει αντίπαλο στη Βουλή, ούτε απειλείται στην πρώτη θέση. Ο σημερινός ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να εγκατασταθεί στο κέντρο του συστήματος και το ΠΑΣΟΚ απλά διαγκωνίζεται μαζί του για τη δεύτερη θέση στο 1/3 της δημοσκοπικής μέτρησης της Ν.Δ. Το σύστημα αδυνατεί να παραγάγει εναλλακτική λύση και αυτό επισφραγίζει την κρίση του. Με την **άκρα δεξιά**, όχι μόνο στην Ελλάδα, να αξιοποιεί την **κρίση της αριστεράς**, να αναπτύσσει **ρατσιστικές, εθνικιστικές και κατασταλτικές ρητορικές** και να διεκδικεί τη θέση της συστημικής αντιπολίτευσης **στερεοποιώντας ακόμα περισσότερο τις επιλογές της εξουσίας**.

Κρίση παρά την έλλειψη αντιπάλου; Ναι, γιατί ο αντίπαλος δεν βρίσκεται στη Βουλή, αλλά **στην κοινωνία, στο δρόμο, στο εργοτάξιο, στις συνελεύσεις, στις διαδηλώσεις, στις απεργίες**. Εκεί που τα «41%» **γίνονται σκόνη στον αέρα**. Οι **νόμοι ψηφίζονται στην Βουλή, αλλά καταργούνται στο πεζοδρόμιο**.

Και η πολιτική προοπτική αυτών των αγώνων; Θα έρθει μέσα από την κινηματική τους συγκρότηση. Η κοινοβουλευτική αριστερά ούτε θέλει, ούτε είναι σε θέση να την δώσει. Γιατί ούτε η επιστροφή στον παλιό κυβερνητικό ΣΥΡΙΖΑ (Νέα Αριστερά), ούτε το – ρητορικά, αλλά όχι και πολιτικά αντισυστημικό – Κ.Κ.Ε. που διεκδικεί τα θετικά, αλλά μάλλον οδηγείται από τα αρνητικά της ιστορίας του, εμπνέουν προοπτική. Ούτε η εξωκοινοβουλευτική αριστερά θα μπορέσει, παρά τη διαχρονική αξιοσημείωτη δυναμική της όσο παραδέρνει στην προσαρμογή σε ρεφορμιστικές αυταπάτες, στο σεχταρισμό και τον κατακερματισμό, την πολυδιάσπαση και τη νοοτροπία της μόνης και απόλυτης αλήθειας. Η ανάγκη της αγωνιζόμενης κοινωνίας να αποκτήσει την πολιτική της έκφραση συμπυκνώνεται στους

στόχους: ενότητα, υπέρβαση, συγκρότηση, προοπτική. Αρκετά με τη βυζαντινολογία, τον μικρομεγαλισμό και τις πλατφόρμες.

Ο στόχος της ενιαίας συγκρότησης της μαχόμενης αντικαπιταλιστικής αριστεράς, της ριζοσπαστικής οικολογίας και των κινημάτων αντίστασης, απόλυτα αναγκαίος για να αλλάξει ο κόσμος, δεν είναι ανέφικτος. Και το πρόσφατο παράδειγμα της **«Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα»** δείχνει ότι όπου εκπέμπεται το μήνυμα και συνδέεται με σωστές επιλογές έρχονται και τα καλά εκλογικά αποτελέσματα, ακόμα και απροσδόκητα μετά τις πολλαπλές «στάχτες» του καλοκαιριού 2023. Αυτό είναι που με οδήγησε στην επιλογή, αν και ιδρυτικό μέλος της **ANT.AP.ΣΥ.Α.**, που δεν έλειψα ποτέ από καμία διαδικασία και εκλογική της μάχη, να είμαι απών από το ευρωψηφοδέλτιο 2024. Θεώρησα ότι η ενεργή ιδιότητα του Δημοτικού Συμβούλου Αθήνας με ένα συνδυασμό που με τίμησε επιλέγοντάς με ως υποψήφιο δήμαρχο και τουλάχιστον εκλογικά υπηρέτησε επιτυχημένα τον παραπάνω στόχο και εκφράζει και άλλες πολιτικές δυνάμεις πέραν της **ANT.AP.ΣΥ.Α.**, μου επιβάλλει αυξημένη ευθύνη για την περιφρούρηση του κεκτημένου της ενότητας και τη διαφύλαξη της προοπτικής της. Το αν αυτό, που θεωρώ πολιτική και δεοντολογική μου υποχρέωση, είναι απλά μια άσκοπη ευγένεια θα αποδειχθεί σύντομα.

Γεγονός είναι πάντως ότι οι ευρωεκλογές δεν ήταν πρόσφορο πεδίο ευρύτερης εκλογικής συνεργασίας. **Η τοποθέτηση απέναντι στην Ε.Ε.**, από την οποία εκπορεύονται όσα ορίζουν καθημερινά τη ζωή μας οικονομικά και πολιτικά αποτελεί **κυρίαρχο ζήτημα** που δεν ξεπερνιέται με υπεκφυγές, αυταπάτες και αοριστίες. Και για αυτό ήταν αναμενόμενη η αποτυχία της σχετικής προσπάθειας. **Ίσως** και να πρέπει να ξεκαθαριστούν οι παλιοί συσχετισμοί δυνάμεων για να έρθει το «νέο».

Και τώρα τι κάνουμε; ANT.AP.ΣΥ.Α., τι άλλο; Είναι η μόνη δύναμη που μιλάει για **αποδέσμευση από την Ε.Ε.**, θέτει ζητήματα **ρήξης** με αυτήν και διατυπώνει αλλά και υπηρετεί έστω και με όσα προβλήματα εδώ και 15 χρόνια την ανάγκη πλατιάς ενότητας της ανατρεπτικής αριστεράς. Και τέλος, χωρίς να υποτιμώ κανέναν και καμία από τους λοιπούς υποψήφιους, θα πρότεινα τη **Σάουα Σάλμα**, που αξίζει μια υποδειγματική έστω και συμβολική πρωτιά. Γιατί μαζί με την **ANT.AP.ΣΥ.Α.** πρέπει να νικήσει και **η Παλαιστινιακή αντίσταση**.

Αθήνα, 12.5.2024

Κώστας Παπαδάκης